

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Francisci Svarez Granatensis E Societate Iesv
Doctoris Theologi, Et In Conimbricensi Academia Primarij
at[que] Emeriti olim Professoris Tractatvs Qvinqve, Ad
Primam Secvndae D. Thomae**

Suárez, Francisco

Mogvntiae, 1629

2. Vtrùm voluntas, & intentio versentur aliquo modo circa media.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94065](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94065)

SECTIO II.

Utrum voluntas, & intentio versentur aliquo modo circa media.

I. **Q**uestio intelligenda est formaliter de voluntate, ut voluntas est, & de intentione, ut intentio est: nam si realiter, vel materialiter idem actus, qui est intentio, potest quasi augeri & fieri electio, disputabitur infra. Dico primo: voluntas ut voluntas solum versatur circa finem, & non circa media: ita Diu. Thom. prima secunda questione octava. articulo secundo, quia voluntas est actus simplex circa bonum per se amabile nullum priorem actum supponens, sed hec repugnant volitioni mediorum ut sic: ergo, &c. Confirmatur: nam fieri non potest: intellectum principiorum ut sic, assentiri conclusionibus: ergo neque voluntatem ut voluntas est, ferri in media. Dico secundo: actus intentionis vel virtute, vel expresse est appetitio mediorum in communi. Probat, quia intentio est efficax voluntas obtinendi finem: sed velle finem absolute ut sic consequendum, est virtute velle exequi omnia media necessaria ad finem: ergo. Confirmatur: nam qui distat ab aliquo loco, & efficaciter vult fieri presens illi, virtute vult peragere illud iter. Quod vero formaliter etiam potest, probatur: nam hic actus, volo adhibere omnia media necessaria ad finem, possibilis est, ut experientia ostendit, & videtur per se notum, quia illud obiectum est amabile, & ille actus est intentio, quia antecedit omnem consultationem de mediis, & est principium consilii, & electionis: hoc autem est proprium munus intentionis: & hoc videtur sensisse Diu. Thom. prima secunda questione duodecima, articulo quarto ad tertium, dum ait, motum voluntatis, qui fertur in finem secundum quod acquiritur, per ea, quae sunt ad finem, esse intentionis.

II. **D**icendum tertio. Intentio, ut sic, non potest esse volitio alicuius medij particularis ut medium est, quia intentio, ut sic, antecedit consilium: ergo electionem: volitio vero medij particularis supponit consilium. Confirmatur primo, nam hac ratione, intentio ab electione distinguitur. Confirmatur secundo: nam posita intentione integra, & perfecta, nullum particulare medium necessario appetitur: imo si facta consultatione, vnum tantum medium reperiri contingat, potest voluntas mutare intentionem, & non velle illud: ergo intentio non est necessario coniuncta cum voluntate medij particularis, dico medij, ut medium est: quia fieri potest, ut id, quod est medium, sit alia ratione per se appetibile: & hac ratione potest intentio in illud ferri, & idem est de voluntate: fieri etiam potest, ut vnum medium ad aliud medium ordinetur: & ut sic etiam intentio versatur circa medium, quatenus habet rationem finis: Aliqui praeterea addunt intentionem versari circa media particularia non appetendo aliquod medium propter finem: sed appetendo finem per tale medium, seu appetendo finem in medio: sed haec omnia mihi videntur verba distincta, non res.

SECTIO III.

Utrum voluntas, & intentio sint actus liberi, vel necessarii.

I. **Q**uestionem hanc tetigimus agendo de appetitu beatitudinis: hic autem de voluntate, & intentione cuiuscumque boni per se amabilis. Et licet sermo sit de actibus voluntatis circa finem nondum acquisitum, tamen quia actus voluntatis, indifferens est, & manere potest sine etiam acquisito: de hoc etiam dicemus. Loquimur autem de voluntate quae cum perfecta rationis consideratione procedit, & a causa extrinseca necessitatem non patitur. Item de necessitate vel quoad exercitium, vel quoad specificationem. Item de fine tam proximo, quam ultimo.

II. **D**icendum est primo. Ante finem acquisitum voluntas particularis finis nunquam est necessaria quoad exercitium, neque proprie quoad specificationem, siue ille finis particularis sit, siue ultimus. Est communis, & probatur prima pars ex dictis citato loco, & ratio est, quia obiectum, quod voluntati proponitur, vel non ostenditur, ut omnino necessarium, & carens omni ratione mali: vel non ita aperte, & euidenter proponitur, ut & ipsa voluntas non possit subterfugere: & intellectus non possit rationem, ad actu saltem non amandum inuenire. Et hinc probatur secunda pars: nam quodcumque bonum particulare potest voluntas repudiare: quia semper illi est aliqua ratio mali coniuncta. Item in voluntate finis particularis potest peccatum committi: signum ergo est, esse omnino in potestate voluntatis. Dico secundo: quamuis finis particularis sit iam acquisitus, actus voluntatis manet omnino liber, quae conclusio patet ex eisdem rationibus.

III. **T**ertio dicendum: acquisito ultimo fine, actus voluntatis circa illum est omnino necessarius. Si conclusio intelligatur de fine supernaturali, Deo scilicet elare viso, est communis, ut docuimus supra tract. 1. disp. 9. sect. 1. contra Scotum & alios. Si vero intelligatur questio de fine ultimo naturali in hac vita, nunquam est necessaria ista voluntas, quia tota huius vitae consecutio est imperfecta. Si vero intelligatur in anima separata, forte in illa voluntas est necessaria eo modo, quo diximus, cum de beatitudine ageremus.

IV. **Q**uarto dicendum est. Actus intentionis nunquam est necessarius simpliciter. Hae conclusio sequitur ex prima: nam intentio supponit voluntatem, & in hoc differt ab illa: quod voluntas potest esse ante, & post consecutionem finis: intentio vero solum est ante acquisitionem, tunc sic voluntas ante finem requisita, nunquam est necessarius actus, ut dictum est in conclus. & intentio solum est in eo statu, & supponit voluntatem: ergo intentio nunquam est actus simpliciter necessarius. Loquor autem de necessitate simpliciter: nam loquendo de necessitate ex suppositione, quatenus vnus actus voluntatis potest ex alio necessario oriri: hoc modo intentio sequi potest necessario ex voluntate efficaci, si consecutio est possibilis, & cognita. Et haec tenus de prima parte tituli disputationis. Dicendum iam de secunda, id est, de cognitione, & aliis necessariis ad eliciendos hos actus voluntatis, & intentionis.

☉ (?) ☉

S R.